

Ще один з Мітчелових планів

Генрі Лоусон

Переклад: Ірина Стешенко

— А чи не податися мені на Лаклан чи, може, до якої іншої з тамтешніх річок, — мовив Мітчел, кидаючи клумака із своїм добром до стіп великого дерева. — Там людина таки чогось варта. Не слід було з тих країв забиратися. Адже ж я по тамтешніх фермах чималенько тинявся. Куди не зайду, бува, — гульк, аж відразу й трактування на столі, та й роботи до ката, аби хіть. Один господар, що в нього я робив, усе намовляв мене зовсім у нього залишитися. Шкода, що не лишився. Почував би себе багато краще, ніж зараз. Обіходилися вони зі мною, мало не як із кривним; там ще було двоє дочок у тій господі, — та такі ж ловкенькі!.. Одна з них утіпалася в мене так, що хоч гвалту кричи. Ого, тамечки тих красуньок дівчаток — хоч греблю гати! Я раз у раз із дівчатками приятелюю, вони до мене прихильні, — я ж бо й на скрипку заграти вмію та й співаю трохи. Там уже так зрадіють, як мене побачать, коли я до них повернуся, що тільки кріпись! Ох, і заживу ж я тоді — до дідька всілякі турботи про їжу! Хай там, що хоч, а мені байдужісінько, тільки-но зникну я до хати. Б'юсь у заклад на мої черевики, що не змине й двадцятьох хвилин, як казанок уже кипітиме й усе, чим хата багата, стоятиме на столі. А дівчатка вибіжать стрінути старого господаря, коли той увечері додому повертатиметься, і гукнуть до нього, відчиняючи йому ворота: "А відгадайте-но, хто в нас у господі сидить?"

Еге ж, знайду собі роботу в якого старого господаря з гарненькою дочкою, а мо', й двома. Оратиму собі землю; те діло найбільше я люблю, — що не кажи, а на фермі то найкраща робота.

А в того господаря, звісно, вівці водитимуться, що їх часом стригти доведеться; тож одного дня він мені й скаже:

— Джеку, якщо ти де про доброго стригалю прочуєш, скажи-но мені, — я маю вівці обстригти.

— Скільки овець маєте ви обстригти? — запитаюсь я.

— О, сотень із п'ятнадцять, мабуть.

— А скільки ж ви гадаєте за теє платити?

— Та, мабуть, шилінгів із двадцять п'ять за сотню, але, якщо той стригаль стане за тридцять, то пошли його до мене, — поєднаємось. Треба пообстригати їх якнайшвидше.

— То й гаразд, — скажу я, — це немудра справа; я обстрижу ваші вівці.

— Як? — скаже він. — Ти вмієш стригти?

— Стригти? Звісно, що вмію! Та я стриг вівці, коли вас ще й на світі не було.

То дарма, що господар удвічі старший за мене.

Ну, отож пообстригаю я йому вівці та й зароблю собі кілька фунтів, а він з того радітиме і ще більшу складе мені ціну, — адже ж то непогана річ, коли маєш напихваті чолові'ягу, що раз у раз може вівці стригти. А втім, дедалі настогидне мені на одному

місці стовбичити і схочеться десь податися звідтіль, ну, то я скажу йому, що йду деінде роботи напитувати.

— Тю, та й чого це ти надумався тікати? — запитається він у мене здивовано. — Чи ти з чогось невдоволення?

— Та де там, — з усього вдоволений, та коли ж ніяк на одному місці не всиджу.

— Та годі-бо, не тікай, — проситиме він, — лишайся в мене, а я покладу тобі плату — по двадцять п'ять шилінгів на тиждень.

Ну, то я скажу йому, що й за сто не полишуся; то вже таке діло, якщо я маю що на думці, тоді вже квит, — отак-то! А коли він побачить, що ніяк не зможе мене переконати, він насупить отакечки брови та й скаже:

— Гаразд; а як же з отим дівчиськом? Ти собі помандруєш, а її зацураєш?

— Отакої? Ви це про що? — відкажу я. — До чого тут "зацураєш"?

Та й удаватиму, ніби не тямлю, про що воно йдеться.

— Ого, — скаже він, — ти чудово знаєш, об чім я кажу. Я питаюся: *візьмеш ти за себе дівчину чи ні?*

І тільки-но я побачу, що непереливки та що мене загнано на слизьке, я скажу:

— Ге, та я зроду про те й не думав, не гадав. Ви мене по самісінькому тім'ї вдарили, і думок не зберу, — отуди к бісу! Та я з радістю візьму дівчину за себе, аби тільки вона мене схотіла. Ге, та я ж її об тім ще й не питався!

— Гаразд, ну, то слухай, — скаже він, — якщо ти з дівчиною поберешся, — а я примушу тебе з нею побратися, хоч би там що, — виділю її, віддам вам частину своєї ферми та сотень зо дві овець на початок господарства.

Отоді я оженюся, осядуся та й стану господарювати сам; і якщо ти коли до наших країв потрапиш і тобі буде не з медом — просимо до нас, ми тобі на тиждень, мо', й два, харчами підсобимо; та тільки не навертайся в хату, коли мене не буде вдома!